

Leden

Divadelní zpravodaj >>> 108. sezóna 2017/2018

VE DNE V NOCI S LÁSKOU

NOVINKY GRAND FESTIVALU SMÍCHU

ZAČÍNÁME TANČIT ČESKÝMI DĚJINAMI 20. STOLETÍ

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJÍ! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

I→H HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY →★ UVÁDÍ AGENTURA KOMETA ★ GRAND FESTIVAL SMÍCHU

Leden

MĚSTSKÉ DIVADLO

NEDĚLE	7.	15:00	S. Havelka – P. Chvojka – L. Beneš / JÁJA A PÁJA	P_N
			Dramatizace oblíbeného animovaného seriálu – dobrodružné příhody vysloužilého námořníka dědy Lebedy a jeho vnuků. Režie a dramatizace V. Peška. Divadlo Radost Brno	
PONDĚLÍ	8.	8:30	JÁJA A PÁJA	Š_K
		10:30	JÁJA A PÁJA	Š_K
		17:00	JÁJA A PÁJA	P_P
ÚTERÝ	9.	19:00	M. Delaporte – A. de La Patellière / JMÉNO	PROLOG ★
			Současná francouzská komedie nabízející vysoce komický pohled na sebejisté zastánce svobodného myšlení. Režie T. Zielinski. Divadlo Verze, Praha	

STŘEDA	10.	19:00	LOVECKÉ SCÉNY Z DOLNÍHO BAVORSKA	KONEC 20:30	↔	M
ČTVRTEK	11.	10:00	NEFŇUKA			ŠK
		19:00	J. Ornest – J. Rybář – Š. Ornest / NEFŇUKA	PROLOG		
			Světově jedinečné představení s loutkami a rozhýbanými vozíky členů The Tap Tap za doprovodu živé hudby. Příběh kluka s těžkým postižením, který je ale chytrý, velmi odvážný a navíc krásně zpívá. Díky tomu překoná spoustu překážek, dosáhne úspěchu, šťastně se zamiluje a stane se dokonce ředitelem vlastního cirkusu. Režie J. Maceček. The Tap Tap, Praha			
PÁTEK	12.	19:00	KALIBŮV ZLOČIN	KONEC 21:35		E'17
SOBOTA	13.	19:00	Z POSTELE DO POSTELE	KONEC 21:30		
NEDĚLE	14.	14:00	W. Russell / VÝLET			
			Hiphopová komedie o třídě plné „darebáků“. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK			
PONDĚLÍ	15.	10:00	NA VÝLETĚ V ISVĚTĚ			ŠK
		17:30	M. Urban – F. Kratochvíl / NA VÝLETĚ V ISVĚTĚ			S
			Humorné a zároveň poetické nastínění lidského života pomocí výtvarných prvků černého divadla, tance, pantomimy a hudby. Vážně i nevázně o současném životním stylu. Jak moderní komunikační technologie řídí lidské osudy? Režie M. Urban a F. Kratochvíl. Divadlo Metro, Praha			
ÚTERÝ	16.	19:00	RASPUTIN	KONEC 21:50		F'17
STŘEDA	17.	10:00	HOŘÍ, MÁ PANENKO!	KONEC 12:00		D'17
		18:00	KALIBŮV ZLOČIN	KONEC 20:35		N
ČTVRTEK	18.	17:00	W. Shakespeare / RICHARD III.			L
			Proslulá hra jako kabaret o bezmoci mocných, a to bez soucitu, bez blankversu, zato s hrbem rostoucím jak houba po dešti. V titulní roli P. Štorková. Režie D. Drábek. Klicperovo divadlo Hradec Králové			
PÁTEK	19.	19:00	RASPUTIN	KONEC 21:50		H'17
SOBOTA	20.	18:00	HOŘÍ, MÁ PANENKO!	KONEC 20:00		T'17
	22. – 29.		GRAND FESTIVAL SMÍCHU		 str. 12–16	
ÚTERÝ	30.	19:00	BÍLÁ NEMOC	KONEC 21:35		A'17
STŘEDA	31.	19:00	OTHELLO	KONEC 21:30		B'17

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

ČTVRTEK	11.	19:00	HRA	 str. 22		
			Nový zábavný pořad s herci, kteří si na nic nehrají. Přijďte si do divadla pro změnu zahrát vy! Změrte své síly s V. Malou a A. Postlerem a utkejte se s nimi ve známé společenské hře.			

PÁTEK	12.	19:00	MOHLA TO BÝT HVĚZDNÁ CHVÍLE	KONEC 20:45	P1_B + P1_C
SOBOTA	13.	19:00	COMMEDIA FINITA	KONEC 20:50	
NEDĚLE	14.	19:00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY	KONEC 21:45	
PONDĚLÍ	15.	19:00	K. Jandáčková / VE DNE V NOCI	PREMIÉRA 	str. 20–21
Životní osudy obyčejných hrdinů, kteří by se jimi raději nestali. Hra inspirovaná příběhy skutečných obětí teroristických útoků. Hrají M. Sikorová, J. Láska, R. Chvalová a P. Borovec. Režie K. Jandáčková. Uvádíme v rámci cyklu INprojekty .					
STŘEDA	17.	19:00	MOHLA TO BÝT HVĚZDNÁ CHVÍLE	KONEC 20:45	
PÁTEK	19.	20:00	F. Backman / CO BY MŮJ SYN MĚL VĚDĚT O SVĚTĚ	PROLOG 	
3D verze půvabné knihy, plné upřímných obav a nepodmíněných vyznání lásky, která zasáhne srdce všech rodičů, a to dokonce i těch budoucích. Autor v ní vtipně stírá všechny úzkosti a nedostatky rodičů 21. století. Účinkuje L. Hejlík. LiStOVání					
SOBOTA	20.	14:00	TUČŇÁCI NA ARŠE	KONEC 15:10 	
NEDĚLE	21.	19:00	É. Cénat / KABARET: LÁSKA V PAŘÍŽI	PROLOG 	
Nevážně i vážně o lásce. Básně a krátké povídky zazní v českém, některé, stejně jako i všechny písně, v jazyce francouzském. Účinkují M. Němec, J. Láska, É. Cénat, C. Vidoni, M. Dobrovolná a R. Škeřík. Režie É. Cénat. Inscenace vznikla pod záštitou Alliance Française de Pardubice. Théâtre de l'Imprévu, Orléans – Východočeské divadlo Pardubice					
22. – 29.			GRAND FESTIVAL SMÍCHU		str. 12–16
ÚTERÝ	30.	9:00	TISÍCE LET HUDBY	KONEC 9:50 	ŠK
		10:30	TISÍCE LET HUDBY	KONEC 11:20 	ŠK
STŘEDA	31.	19:00	NORMÁLNÍ DEBIL	KONEC 20:40	H1'17

VČD NA ZÁJEZDECH

PONDĚLÍ	8.	18:00	BÍLÁ NEMOC	MLADÁ BOLESLAV	
ÚTERÝ	9.	18:00	BÍLÁ NEMOC	MLADÁ BOLESLAV	
ČTVRTEK	11.	19:00	MEZI NEBEM A ZEMÍ	JIČÍN	
ČTVRTEK	18.	19:00	KRÁSKA A ZVÍŘE	CHRUĐIM (DIVADLO K. PIPPICHA)	CH
ÚTERÝ	23.	19:00	COMMEDIA FINITA	MLADÁ BOLESLAV	

HRAJEME:

P. Barz / MOHLA TO BÝT HVĚZDNÁ CHVÍLE

📎 str. 8–11

Koncertní hra o nikdy neuskutečeném setkání J. S. Bacha a G. F. Händela, která s vtipem navozuje představu, jak by jejich shledání mohlo probíhat. V hlavních rolích J. Kalužný a T. Lněnička. Režie M. Tarant.

K. V. Rais – B. Vrbský – B. Rychlík KALIBŮV ZLOČIN

Podkrkonošský thriller s hudbou J. Pavlici. Vesnické drama o tom, jak se ryze dobrosrdečný a mírumilovný člověk může stát obětí i vrahem. V hlavních rolích M. Němec, R. Chvalová a J. Ondrušková. Režie B. Rychlík.

A. Ayckbourn / Z POSTELE DO POSTELE

Zmatky sobotní noci v brilantní situační komedii o čtyřech partnerských párech ve třech bytech, potažmo ložnicích. Hrají L. Mecerodová, P. Janečková, M. Sikorová, V. Malá, M. Mejzlík, M. Němec, J. Musil a P. Borovec. Režie Z. Dušek.

F. Hrubín / KRÁSKA A ZVÍŘE

Tajemný pohádkový příběh o dobru, zlu a zázraku lásky s hudbou a písněmi zpěváka M. Hruzy. V titulních rolích V. Čermák Macková j. h. a J. Láska. Režie P. Novotný.

P. Abraham / RASPUTIN

Příběh legendárního ruského mystika, jenž chtěl ovládnout svůj osud, ten se však obrátil proti němu. V titulní roli L. Špíner. Režie P. Novotný.

B. a S. Spewackovi – C. Porter / KISS ME, KATE

Láska, vášně a humor v rytmu swingu v americkém komediálním muzikálu, jehož děj se odehrává v provinčním divadle v Baltimoru 40. let minulého století. V hlavních rolích P. Janečková a M. Němec. Režie K. Dušková.

M. von Mayenburg / ŽIVÝ OBRAZ

Jedovatá groteska o přepracovaném manželském páru, jehož problémy má vyřešit angažmá uklížečky. Hrají P. Janečková, L. Špíner, J. Ondrušková, P. Borovec a O. Kraus j. h. Režie D. Šiktanc.

M. Forman – J. Papoušek – I. Passer V. Morávek / HOŘÍ, MÁ PANENKO!

Nelítostná komedie líčící peripetie nepovedeného hasičského bálu... Hrají J. Kalužný, J. Musil, M. Mejzlík, M. Němec a další. Režie P. Novotný.

W. Shakespeare / OTHELLO

Příběh vášni, ve kterém dábelští intriky udělají z čestného člověka vraha milované ženy. V hlavních rolích M. Němec, V. Čermák Macková j. h. a L. Špíner. Režie P. Kracík.

V. Hradská / COMEDIA FINITA

Úchvatná i složitá osobnost E. Destiniové ve vzpomínkách čtyř žen z jejího života. Čtyři ženy vyprávějí své příběhy a vzpomínají na slavnou operní divu – vše s nadhledem, vtipem a přesně časovanou gradací. Hrají D. Novotná, J. Janoušková, J. Ondrušková a Š. Fingerhutová. Režie P. Novotný.

U. Hub / TUČŇÁCI NA ARŠE

Úsměvný biblický příběh o tom, kterak si tři tučňáci poradí a vzájemně si pomohou, aby přežili velkou potopu světa. Hrají V. Čermák Macková j. h., J. Ondrušková, P. Borovec a L. Špíner. Režie M. Pecko.

M. Sperr

LOVECKÉ SCÉNY Z DOLNÍHO BAVORSKA

Hra o jínakosti a xenofobii v nás. Abram nechce nikomu ublížit, chce jen žít – pouze je homosexuál! Proč to někomu vadí? V hlavní roli P. Borovec. Režie F. Nuckolls.

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL

Deník pubertáka aneb Mé dětství v socialismu v retro komedii plné nadsázky i nostalgie. Hrají J. Pejchal, J. Janoušková, J. Ondrušková a P. Borovec. Režie R. Bellan.

K. Čapek / BÍLÁ NEMOC

Varování před hrozbou války i námi samotnými. Na zemi vládne touha po válce, zemi však sužuje i prudce nakažlivá bílá nemoc. Léč objeví doktor Galén, který ho ale odmítá vydat všem, pokud se nepříčiní o konec válečných plánů... V hlavních rolích M. Němec, T. Lněnička, M. Mejzlík a R. Žák. Režie M. Tyc.

P. Pörtner / BLÁZNIVÉ NŮŽKY

Kriminální interaktivní komedie z prostředí kadeřnického salónu. Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špíner a M. Němec. Režie P. Novotný.

M. Čechová / TISÍCE LET HUDBY

Od pravěku k renesanci s J. Ondruškovou, M. Mejzlíkem a muzikanty Komorní filharmonie Pce. Režie M. Čechová.

P. Valentine / MEZI NEBEM A ZEMÍ

Romantická komedie o soužití dvou světů. V hlavních rolích P. Janečková, P. Dohnal, M. Sikorová a P. Borovec. Režie K. Dušková.

DIVADELNÍ BÁL 2017, FOTO J. SEJKORA

M. SIKOROVÁ, P. BOROVEC A P. JANEČKOVÁ, MEZI NEBEM A ZEMÍ, FOTO L. SKOKAN

PŘIPRAVUJEME NA ÚNOR

MĚSTSKÉ DIVADLO

NEDĚLE **4.** 16:00

HOŘÍ, MÁ PANENKO!

Mimořádné odpolední matiné.

PÁTEK **9.** 19:00

MEZI NEBEM A ZEMÍ

PÁTEK **16.** 19:00

DIVADELNÍ BÁL

Ples pro abonenty a diváky s vyhlášením nejoblíbenější herečky a herce VČD roku 2017. Bál tradičně nabídne setkání s herci, kteří budou moderovat, tančit, zpívat i bavit. K poslechu a tanci zahrají swingový a jazzový orchestr **JK BAND** a kapela **Škérůvanka**.

SOBOTA **24.** 19:00

KRÁSKA A ZVÍŘE

NEDĚLE **25.** 19:00

GIPSY FIRE 2018 – PAVEL ŠPORCL A GIPSY WAY ENSEMBLE

Koncert spojující velké mistrovství s temperamentem a cikánskou vroucí krví.
VM ART production, Praha

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

NEDĚLE **25.** 15:00

M. Doleželová – R. Vencel

DOBRODRUŽSTVÍ NA OSTROVĚ ČIČIDŽUMA

Interaktivní pohádka s písničkami o tajemném ostrově, kde je ukryt obrovský poklad.
Režie M. Doleželová a R. Vencel. **Divadlo Scéna, Zlín**

17:00

DOBRODRUŽSTVÍ NA OSTROVĚ ČIČIDŽUMA

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

TANČÍRNA JAKO TANEC ČESKÝMI DĚJINAMI 20. STOLETÍ

V půlce ledna začínáme zkoušet novou inscenaci, kterou si připomeneme sté výročí vzniku Československa. Premiéra se sice uskuteční až v březnu, pojďme si však výjimečnou **TANČÍRNU** představit už nyní...

Tančírnu jsem viděla mnohokrát. Jako představení různých divadel z několika zemí i coby skvostný film *Le Bal* italského režiséra Etторе Scoly, který vznikl v roce 1983 podle slavné pantomimy divadla Théâtre du Campagnol. Francouzský snímek **Tančírna** zprostředkovává divákovi intenzivní pocit mýjejičho času a historie, v němž se prolíná „malý“ osobní život pravidelných návštěvníků jedné typické pařížské předměstské tančírny s během „velkých“ dějin. Film je natočen úplně beze slov. V několika epizodách, odehrávajících se v rozpětí takřka padesáti let (1936-83), jsou v **Tančírně** připomenuty významné momenty z minulosti Francie, a vlastně i celé Evropy. K popularitě snímku přispívají četné a charakteristické melodie oněch časů, včetně šansonů Edith Piaf a písniček Beatles. Během svých studií na DAMU jsem viděla francouzskou a maďarskou verzi divadelní **Tančírny**, a pak jsem se v roce v roce 2001 účastnila premiéry této hry v bratislavském Slovenském národním divadle.

Tuto verzi **Tančírny** si dodnes velmi intenzivně pamatuji také proto, že jsem poprvé viděla, jak tanečním sálem defilovaly československé, potažmo slovenské dějiny, události, kterým jsem rozuměla a mnohé z nich si i pamatovala. Tehdy mě překvapila otázka mého českého kolegy, který byl na premiéře se mnou, proč se v inscenaci používá tolik českých písní... Pro mě to byly také naše písně, my Slováci jsme považovali Gotta, Neckáře, Vondráčkovou, Kubišovou za naše zpěváky a pravdou také je, že slovenská hudební scéna se rozhodně nemohla pyšnit tolika slavnými songy a populárními interprety. A do roku 1993 měli Slováci i Češi nejen stejné (nebo přinejmenším podobné) dějiny, ale i každodenní život, drobné příběhy, radosti a starosti. Inscenování této hry má nesporně zajímavou okolnost – v **Tančírně** se nepromluví ani slovo. Všechny dějinné události, pocity, vášně... to všechno se vyjádří mimoslovním jednáním – tancem, gestem, pohybem, mimikou. A přitom se divák

nikdy necítí o nic ochuzen. Naše inscenace začne, když končí první světová válka a vzniká Československo. Euforii a radost ze života postupně vystřídá strach z nastupujícího fašismu, ničivá válka a kolaborace, revoluce a diktatura. Další situace připomenou kolektivizaci a častušky, měnovou reformu, uvolněná šedesátá léta a éru hippies i výstřízlivění v podobě normalizace, sametovou revoluci i aktuální dění. Každá doba má své hrdiny i slabochy, své tragédie i dobré konce. A při tom všem se tančí valčík, swing, chatanuga, rokenrol, tango, čača a disko na nejslavnější dobové hity.

Inscenace, která právě vzniká v našem divadle, bude jedinečná i tím, že herci, jak jsem již zmiňovala v úvodu, budou tančit v rytmu historických událostí k počtě 100. výročí konce první světové války a vzniku Československé republiky. **Tančírnou** – tanečním sálem tak projde celé století. Připomeneme si všech jedenáct československých a českých prezidentů. A pokud současného prezidenta vystřídá jiná osobnost, tak dvanáct...

Scénář pardubické verze **Tančírny** napsal Petr Abraham. Režisér Petr Novotný si pozval ke spolupráci svůj osvědčený pracovní tým – scénografa Ivo Zídka a výtvarníka kostýmů Romana Šolce. Choreografie, která je v tomto případě nadmíru důležitá, se ujme Petra Parvoničová, která se v našem divadle uvedla mimořádně invenční prací na muzikálu Cabaret. Do rolí opuštěných, štěstí hledajících obyčejných lidí, ale i státníků, vojáků, dělníků a tanečníků je obsazena většina hereckého souboru našeho divadla. Věřím, že vznikne nezapomenutelná inscenace nejen velkých gest, ale i niterných prožitků, citlivá a především srozumitelná i beze slov.

JaU

ZÁBĚR ZE SLAVNÉHO FILMU *LE BAL* Z ROKU 1983

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

MOHLA TO BÝT HVĚZDNÁ CHVÍLE – tak zní název novinky na našem repertoáru, kterou jsme 1. prosince v české premiéře představili prvním divákům. Hru německého muzikologa Paula Barze o snovém setkání Johanna Sebastiana Bacha a Georga Friedricha Händela nastudoval režisér Michael Tarant, který do hlavních rolí obsadil Jiřího Kalužného a Tomáše Lněničku. Premiéroví diváci, kteří se díky nápadité scénografii téměř stali součástí děje, byli svědky strhujícího hereckého koncertu umocněného nádhernou emotivní hudbou dvou barokních velikánů. Pokud i vy chcete zažít intenzivní hvězdnou chvíli, nenechte si tento komorní, ale velkolepý titul ujít!

RaS

TOMÁŠ LNĚNIČKA JAKO GEORG FRIEDRICH HÄNDEL A JIŘÍ KALUŽNÝ COBY JOHANN SEBASTIAN BACH, FOTO PETR NAŠIC

ZÁVĚREČNÝ POTLESK NADŠENÝCH DIVÁKŮ – PRO CELÝ REALIZAČNÍ TÝM NEJPŘÍJEMNĚJŠÍ ČÁST PREMIÉRY.

SPOKOJENÝ REŽISÉR MICHAEL TARANT S KOSTÝMNÍ VÝTVARNÍKÍ IVANOU FOLLOVOU A FOTOGRAFEM PETREM NAŠICEM.

NEPŘEHLEDNUTELNÉ POPREMIÉROVÉ POCITY ŠTĚSTÍ I ÚLEVY NA TVÁŘI TOMÁŠE LNĚNIČKY.

PETR BOROVEC SPONTÁNNĚ GRATULUJÍCÍ VERONICE MALÉ. A PAK ŽE SI HERCI MEZI SEBOU NEPŘEJÍ!

POCHVALNÁ SLOVA ŘEDITELE SI NA SPOLEČENSKÉM SETKÁNÍ V DIVADELNÍM KЛУBU S KOLEGY VYSLECHLA TAKÉ ŠTĚPÁNKA FINGERHUTOVÁ.

VZÁJEMNĚ DÍKY RADKA ŽÁKA A TOMÁŠE LNĚNIČKY ZA DVOUMĚSÍČNÍ SPOLUPRÁCI A OSLOVA MŮŽE ZAČÍT! FOTO MICHAL KLÍMA

OBLÉKÁNÍ VE HVĚZDNÉ CHVÍLI

Kostýmní výtvarnici inscenace Mohla to být hvězdná chvíle, která měla ve VCD premiéru 1. prosince uplynulého roku, je vynikající módní návrhářka IVANA FOLLOVÁ. Tato renomovaná autorka originálních modelů obléká osobnosti společenské elity, pořádá módní přehlídky a publikuje v řadě magazínů věnovaných oblékání a životnímu stylu. Její tvorba je zastoupena ve sbírkách pražského Uměleckoprůmyslového muzea a v knize Heleny Jarošové a Ludmily Kybalové *Současná česká móda* (2002). V roce 2007 vydalo nakladatelství LN její monografii *Inventury if...* Režisér Michael Tarant ji do inscenačního týmu přizval z mnoha důvodů. Patří k ním Ivanin vztah k hudbě a k divadlu a její důraz na osobnostní styl oblékání. Divadelní hra Mohla to být hvězdná chvíle pojednává o setkání dvou velikánů hudebního baroka. Ivana Follová spolupracovala na několika inscenacích, kde hudba hrála zásadní roli: na operách *Rigoletto* a *Kouzelná flétna* a na dramatu Mohla to být hvězdná chvíle.

Jak vznikl tvůj vztah k hudbě?

Vzpomeneš si, kdy a jak tě hudba poprvé oslovila?

Hudbu jsem asi nejvýrazněji začala vnímat během svých studií na gymnáziu, v době nastupující slávy Vladimíra Mišíka, Michala Prokopa, Vladimíra Mertý, Luboše Pospíšila... Později jsem některé rockové kapely i oblékala, třeba Framus 5 nebo C&K Vocal... Z pop-music mě oslovila třeba Petra Janů a skupina Golem.

Jak tě provází životem?

S hudbou je to v současném splašeném světě stejně jako se světelným smogem. V mnohých komerčních prostorách a na společenských akcích je zdegradována na obtížný randál. Tam, kde se dá soustředěně poslouchat, mám hudbu ráda jako inspirativní zážitek i jako uklidňující relax. K poslechu vážné hudby a k jejímu obdivu přispělo i mé setkání s Dagmar Peckovou. Naše báječná

spolupráce trvá už pětadvacet let. Vytvářím pro ni koncertní róby i civilní oblečení.

Máš ráda baroko? Co tě na něm zajímá?

Baroko je styl bohatý na ohromné množství detailů, rozmarností a pošetilostí. Preferuje okázalý luxus a těžké vůně. Překypuje barvami, zlatem a drahokamy. Baví mě z té přehřle podnětů vytáhnout určitý prvek a zakomponovat ho do současných jednoduchých linií a dekorů. Tímto způsobem jsem pracovala i na kostýmech pro inscenaci Mohla to být hvězdná chvíle. Z tohoto úhlu je baroko nevyčerpatelný zdroj inspirace.

Jaký umělecký sloh tě nejvíc inspiruje?

Já mám raději secesi, zvláště v odívání. Najdete v ní antické detaily, japonské ozvuky, ale také objevné přístupy k materiálům a nové technologie zpracování. V secesi vidím novátorský styl, který nezatratil historií, ale působí osvobozujícím dojmem. Přináší velkou pohodu i exkluzivní komfort.

Co bylo u tebe dřív? Zájem o oblékání, nebo o divadlo? Jaký podnět způsobil přechod od jednoho k druhému?

Po absolvování školy, kde jsem studovala tradiční textilní řemesla, jsem pracovala rok v divadle Ypsilon jako propagační výtvarník. Pak jsem byla pár měsíců zaměstnaná v propagaci nakladatelství Albatros. Potom jsem se už naplno věnovala pouze módě. Moje tvorba se vždycky vztahovala k nějakému tématu a své výtvarné záměry často projektuju do podoby jakýchkoli jednoduchých příběhů. Moje módní kreace se tak dotýkají divadla vlastně pořád. A moje nejnovější autorská přehlídka se navíc odehrála v divadle. Vystupovaly v ní herečky a zpěvačky a celá show připomínala pohyblivé obrazy s hudbou.

I. FOLLOVÁ PO PREMIÉRE, FOTO M. KLÍMA

Co všechno musí člověk umět a znát a čím musí být obdařen, aby mohl vyniknout v profesi módní návrhářky?

Měl by mít především potřebnou dávku talentu. K ní ale patří také píle, cit pro materiál, fantazie, radost z tvorby a velký kus štěstí. A schopnost nenechat se odradit náročností návrhářského řemesla a tvrdou konkurencí. Dobrý návrhář by měl také dokázat přijímat rady a náměty a umět je využít. Pro svou práci by měl mít schopný a soudržný tým. Bez těchto aspektů může i mimořádný talent zapadnout.

Nakolik je pro tebe móda důležitá?

Móda mě baví. Baví mě jako komunikační prostředek i jako výrazné a funkční ozvláštnění konkrétních osobností. Nepodléhám zběsilému rytmu a tlaku módních trendů, ale samozřejmě je sleduju. A vybírám si z nich motivy a podněty blízké mému výtvarnému citění.

Je to stejné u žen i mužů?

Zajímavé je, že v přírodě jsou víc vyzdobeni samečci pro boj o samičku. Zatímco v moderní historii se v lidské populaci zdobí spíš samičky.

Napadá mě, že vůbec netuším, jak vznikají módní trendy.

Vlastně ve všem, ale omezme se na oblékání: Odkud se šíří nápad, že teď budeme chodit v kůži... v béžové barvě... nebo na podpatcích, na kterých se skoro nedá chodit?

Existuje světový institut, který vytváří návody pro textilní výrobu na dva roky dopředu. Takové studio čerpá ze společenské i sociální situace, zohledňuje střídání námětů, různé obchodní zájmy, etnické vlivy a další aspekty. Tyto informace putují do návrhářských ateliérů a prezentují se v předstihu na veletrzích. Během následující sezóny se odrazí v exkluzivních přehlídkách věhlasných módních domů a prestižních návrhářů. A během další sezóny se objeví v konfekčních kolekcích.

J. FOLLOVÁ NA TISKOVÉ KONFERENCI PŘED PREMIÉROU, FOTO J. SEJNORA

Co si nejraději oblékáš ty?

Já jsem trochu jako kovářova kobyla... Hodím na sebe džíny, triko a popřípadě bundu a obuju si tenisky. V takovém oblečení se cítím dobře, ale trpím nedostatkem reprezentativního oblečení. Za svůj aktuální úkol jsem si vytkla doplnění svého šatníku o pohodlné a efektní kousky. Stejně vytvářím i modely pro své klienty – měly by sloužit, neomezovat své nositele a jejich osobnost naopak kultivované podporit.

Jak se propojují a navzájem ovlivňují či doplňují profese módní návrhářky a divadelní kostýmní výtvarnice?

Své modely navrhuji jako solitéry a tvořím je pro konkrétní jedince. Vycházím z osobnosti zákaznice, zohledňuji její přání. A samozřejmě беру v úvahu i účel, k němuž konkrétní model bude sloužit. To vše se podobá i divadelním návrhům. U divadelního kostýmu je nejdůležitější charakter postavy. Svě představy jsem ale zároveň přizpůsobovala hercům, kteří různorodé role ztvárňují. V jevištním kostýmu si můžu dovolit mnohem víc exprese než v pouličním oblečení. Ale v modelech pro přehlídkové molo se nemusím omezovat vůbec ničím. Myslím, že se to hezky doplňuje.

Jak jste se seznámili s režisérem Michaellem Tarantem?

Michael viděl moji přehlídku v divadle a zřejmě ho zaujala. Bezprostředně po ní mě totiž oslovil, zda by se mi líbila spolupráce na divadelním představení.

Jak bys charakterizovala vaši spolupráci?

Je to velmi inspirativní režisér. Trpělivě a důkladně ilustruje atmosféru, které chce dosáhnout. Tlačí herce i ostatní zúčastněné k aktivnímu a tvořivému přístupu. Provozuje, vtípkuje a umí být i naoko nepřímý. Občas mu na to skočím a pak se chvíli dívám, než mi to dojde. Při spolupráci s ním je zapotřebí být neustále ve střehu a mít velkou trpělivost. Ale výsledek rozhodně stojí za to a práce s ním mě bavila.

Co bys vzkázala budoucím divákům inscenace Mohla to být hvězdná chvíle?

Barzova hra je navenek nenápadná, leč velmi duchaplná a hluboká. Její inscenace – mimochodem první v Čechách – je magická. Na pardubické Malé scéně ve dvoře vás zasáhne snová atmosféra i stupňované napětí. Svár dvou rovnocenných velikánů pocítíte všemi smysly. A pokud ho domyslíte, dojde vám, že rozdíl mezi barokem a současností jsou menší, než se zdá.

JaP

18. GRAND FESTIVAL SMÍCHU

22. – 29. ledna 2018

Východočeské divadlo Pardubice

MĚSTSKÉ DIVADLO – SOUTĚŽNÍ ČÁST

PONDĚLÍ **22.** 19:00

HOŘÍ, MÁ PANENKO!

Východočeské divadlo Pardubice

ÚTERÝ **23.** 19:00

R. Levínský / DOTKNI SE VESMÍRU A POKRAČUJ

Komedie o světě vědy i pavědy, o cestě z vrcholu až na samé dno a pak zas dál. Můžeme (a smíme) lidský genom modifikovat a stvořit „nového lepšího člověka“? Režie H. Burešová. Městské divadlo Brno

STŘEDA **24.** 19:00

S. Townsend – M. Hanuš

TAJNÝ DENÍK ADRIANA MOLEA VE VĚKU 13 A %

Hudební retro inscenace pro celou rodinu podle světového bestselleru. Rok a čtvrt dospívání britského pubertáka. Nejtěžší okamžiky v životě, které zažil každý z nás – dětství mizí v dál, hormony se bouří, rodiče se rozvádějí a navíc ty problémy s pletí... Režie M. Hanuš. Divadlo v Dlouhé, Praha

ČTVRTEK **25.** 19:00

T. Betts / VINCENC

Současná britská komedie, v níž se v úhledném obýváku střetne metropolitní kavárna s kulturou plechovkového piva a na povrch pak vyplouvají dávné ambice, touhy i předsudky. Klicperovo divadlo Hradec Králové

PÁTEK **26.** 19:00

Y. Reza / OBRAZ

Komedialní výlet do světa mužských sebestředností. Zubař Boris si zakoupí obraz, který v jeho přátelích vzbudí dosti vyhroceně emoce. Komorní scéna Aréna, Ostrava

SOBOTA **27.** 19:00

N. Kocábová / POHŘEB AŽ ZÍTRA

Komedie možná i o vaší rodině aneb jak také může vypadat návrat domů. V předvečer pohřbu své matky pořádá Alžběta večeři, při níž se otevírají staré i současné rány a roztáčí se kolotoč bizarních, absurdních a komických situací... Švandovo divadlo na Smíchově, Praha

NEDĚLE **28.** 18:00

J. Janků – P. Svojtka / 60'S ANEB ŠEDESÁTKY

Hudební komedie s písničkami z 60. let, při které se zavzpomíná na éru, kdy se zdálo všechno možné a slova jako pravda a láska ještě nebyla vulgárními výrazy. Městská divadla pražská, Divadlo ABC, Praha

PONDĚLÍ **29.** 20:00

GALAVEČER SMÍCHU

Zábavný večer s předáváním festivalových cen za přítomnosti kamer ČT. Moderuje M. Hanuš.

MĚSTSKÉ DIVADLO – DOPROVODNÝ PROGRAM

PONDĚLÍ	22.	10:00	W. Russell / VÝLET	ŠK
			Hiphopová komedie o třídě plné „darebáků“. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK	
ČTVRTEK	25.	10:00	KISS ME, KATE	ŠK
			Východočeské divadlo Pardubice	

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE – DOPROVODNÝ PROGRAM

PONDĚLÍ	22.	19:00	J. Váchal / MADAM COLOMBOVÁ ZASAHUJE aneb KAM ZMIZEL TEN DIAMANT?	
			Bláznivá krimi komedie o pátrání po ztraceném diamantu lorda Ham-milk-ona. Režie J. Doskočilová. Spolek divadelních ochotníků J. K. Tyl Sezemice	
ÚTERÝ	23.	17:00	S. Berg / A PAK PŘIŠLA MIRNA	
			Hra, která s nevybíravým humorem sobě vlastním ukazuje, co se stane, když se z dvacetiletých rebelek stanou třicátnice. Režie A. Svozil. Divadlo Letí, Praha	
STŘEDA	24.	17:00	NORMÁLNÍ DEBIL	
			Východočeské divadlo Pardubice	
ČTVRTEK	25.	17:00	P. G. Wodehouse – D. Goodall – R. Goodall / DOKONALÁ PITOMOST	
			Slavná dvojice anglického humoru Bertie Wooster a jeho komorník Jeeves v netradičním divadle na divadle. Držte si buřinky, jízda začíná! Režie Š. Dominik. Divadlo NaHraně, Praha	
PÁTEK	26.	9:00	D. Bartůňková / KAŠPÁREK A DRAK	ŠK
			Pohádkový příběh plný písniček, víl, skřítků, loupežníků i kouzel v podání začínajících herců. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK	
		10:30	KAŠPÁREK A DRAK	ŠK
		17:00	ŽIVÝ OBRAZ	
			Východočeské divadlo Pardubice	

SOBOTA **27.** 17:00

L. Lochhead / PERFECT DAYS

Komedie pro všechny ženy, které se rozhodnou být šťastné, a pro muže, kteří se toho nebojí. Režie N. Kubínková. **Divadlo Exil, Pardubice**

NEDĚLE **28.** 16:00

R. Bellan / VINETŮŮŮ!

Nadsázka a humor při zachování odkazu K. Maye budiž pozvánkou pro všechny příznivce romantiky divokého západu i dobré zábavy. Režie R. Bellan. **Divadlo Pecka, Uherské Hradiště**

PONDĚLÍ **29.** 17:00

T. Baránek – T. Dianiška / JAK SBALIT ŽENU 2.0

Divadelní verze českého bestselleru o technologii milostného lovu, vztazích a stereotypch, které v nich panují. Režie F. X. Kalba. **Studio PalmOFF Divadla pod Palmovkou, Praha**

MĚSTSKÉ DIVADLO – EPILOG

PÁ **23.** ÚNORA 19:00

P. Kolečko / DVĚ NOCI NA KARLŠTEJNĚ

18 jamek plných humoru! Iveta si bere nejmocnějšího muže Česka, velkopaštikáře Borise, který si myslí, že je osvícený jako Karel IV. Svátba a svatební noc se tak může konat jen na Karlštejně. A přes den golf na zdejšíh hřišti... Režie D. Drábek. **Divadlo Kalich, Praha**

NE **18.** BŘEZNA 19:00

J. DiPietro / FAMÍLIE

Komedie přibližující vztah dvou odlišných generací, která s laskavým humorem projevuje pochopení pro obě strany. Režie J. Herz. **Divadlo Na Fidlovačce, Praha**

NE **25.** BŘEZNA 19:00

J. Jiráň – M. Kořínek / CARMEN Y CARMEN

Procházka známou operou, která se však ještě za střídavě změnil ve zběsilý úprk. Aby také ne, když titulní Carmen není v příběhu jen jedna, ale hned dvě – D. Pecková a B. Hrzánová. Režie J. Jiráň. **Agentura Camerata, Praha**

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE – EPILOG

ÚT **20.** ÚNORA 19:00

M. Charman / VEČER NA PSÍCH DOSTIZÍCH

Velmi černá „mužská“ komedie o partě kamarádů z autodilny, kteří se sejdou, aby si užili první závod jejich společného psa. Režie M. Zetel. **Slovácké divadlo Uherské Hradiště**

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

VINETŮŮŮ!

VEČER NA PSÍCH DOSTIZÍCH

ZA OSMNÁCT LET FESTIVALU JSEM ASI TŘIKRÁT POMYSLNĚ OBJELA ZEMĚKOULI

DRAMATURGYNĚ FESTIVALU J. UHEROVÁ, FOTO M. KLÍMA

Ve chvíli, kdy čtenář a potenciální divák drží v ruce lednový Zpravodaj, je už většina (především soutěžních) představení téměř vyprodaná. Každým rokem se zkracuje lhůta, za kterou zmizí vstupenky na některé tituly, a já už dopředu můžu uhodnout, které to budou.

Letos jsme už podruhé zkusili nabídnout permanentky na celou soutěžní přehlídku a vyplatilo se to. Sice se v současnosti hodně vstupenek prodává přes internet, přesto se v den, kdy se spustí předprodej, postaví před obchodní oddělení fronta lidí, a mně to po každé dělá opravdu velkou radost! Každoročně mi novináři a redaktoři kladou následující tři otázky: kolik komedií se „urodilo“ (a jestli vůbec), kolik jsem jich viděla a co nového může nový ročník přinést. Jsem ráda, že letos máme poměrně dost novinek, o které se s vámi chci nyní podělit. Tou největší a pro diváky asi nejzajímavější je, že se **XVIII. ročník GFS** bude odehrávat ve dvou částech – v zimě a v létě. V červenci se na pár dní otevrou brány našeho divadla, abychom pozvali obyvatel i letní hosty a návštěvníky Pardubic na několik divadelních představení a „site specific“ akcí. Tuto část festivalu bychom nazvali **GFS – Summer Laugh** (z angličtiny summer – léto, letní,

laugh – smích, psína, legrace, zasmání). Myslíme si, že ani během letních prázdnin a dovolených by divadlo ve městě nemělo chybět a zároveň že v Pardubicích je i v těchto měsících dost potenciálních diváků. Pro děti (nejen) příměstských táborů připravíme divadelní dílny, exkurze, workshopy, pouliční divadlo i klasické pohádky, dospělé publikum si bude moci vybrat z několika večerních představení. Zvažujeme i účinkování na Kunětické hoře, i když jsou „open air“ akce velmi závislé na počasí, takže zatím nic neslibujeme. Zimní (samozřejmě ta podstatnější) část festivalu bude mít také několik nových bodů. **Odborná porota**, která je jako hodnotitel vedle diváků a studentů nejdůležitější, **se rozroste** o nové členy. K stávajícím kritikům **Janě Paterové** a **Zdeňkovi A. Tichému** přibude recenzentka a PR Divadla v Dlouhé **Karola Štěpánová**, dramaturg Městského divadla Brno a pedagog

JAMU Miroslav Ondra, který se v letech 2006-2007 účastnil GFS jako člen studentské poroty, a nejmladším porotcem se stane recenzent a překladatel **Michal Zahálka**. Všichni tři noví členové aktivně pracují v divadlech, mají velký přehled o tom, co se děje na divadelní scéně (jezdí po celé republice a účastní se nejrůznějších festivalů), ale především mají divadlo rádi. Věřím, že diskuse o komediích a smyslu festivalu získají nový dech a že budou inspirovat do naší další práce.

Odborná i studentská porota se letos bude ve svém hodnocení více věnovat režii, a tak se budeme moci těšit na prvního režiséra či režisérku, který/rá si odnese **Cenu za režii**. Tím chceme této profesi vzdát hold a připomenout si její nezastupitelnost a výjimečnost.

Na **Galavečeru smíchu** pracujeme s hercem, režisérem a moderátorem **Miroslavem Hanušem**, který píše scénář a také bude večerem provázet.

Na jevišti se objeví spolu s **Janou Ondruškovou, Martinem Matějkou**, hercem Divadla v Dlouhé, a dalšími kolegy z ostatních soutěžících divadel. Mirek má s naším festivalem spoustu zkušeností – jako herec i spolurežisér (vedle Jana Borny) několikrát hostoval v soutěži. Tentokrát bude jeho želízko v ohni ještě významnější, protože režíroval Tajný deník Adriana Molea ve věku 13 a %, a tak se čistě hypoteticky může stát, že zatímco bude vyhlašovat jednotlivé ceny, nějakou si může i sám odnést. Taková situace by se ale nestala poprvé – pamatuji si, jak Martina Sikorová moderovala spolu s Alešem Hárou a Kristinou Jelínkovou Galavečer X. ročníku festivalu a zároveň získala Cenu za nejlepší ženský herecký výkon

(za roli Evelyn v komedii Čistírna), i jak bylo velmi těžké udržet to v tajnosti až do večera, protože jsme ji chtěli překvapit. Nu, sama jsem zvědavá, jak budou porotci hodnotit a jak všechno dopadne. Věřte mi, že i když tuto práci dělám už téměř dvě desítky let, ani dnes si netroufnu odhadnout vítěze festivalu. A vlastně je to dobře, protože bych až do konce měla fandit všem souborům i jednotlivým hercům, neboť všichni z nich se snaží o totéž – dělat dobré divadlo, hrát smysluplné texty a bavit diváky. Když se mě Mirek Hanuš zeptal, kolik jsem asi letos naježdila kilometrů za komedii, tak jsem mu řekla, že je to tak nějak plus mínus osm tisíc kilometrů. „A to děláš už osmnáct let?“ zněla jeho

další otázka. Uvědomila jsem si, že první roky jsem tolik necestovala, často jsem měla k dispozici jenom záznam představení, ale mnohem raději mám tu neopakovatelnou atmosféru při představení s diváky. Jejich reakce jsou také jistým vodítkem úspěšnosti a povedenosti komedie. Taký mi je mnohem milejší dívat se hercům do očí než mžourat na obrazovku přehrávače DVD. Takže i kdybych tehdy najela 4–5 tisíc kilometrů za sezonu, dává to dohromady kolem 120 000 kilometrů, to je, jako bych třikrát obletěla zeměkouli. Docela dost, že? Ano, dělat festival je výzva. Budu ráda, když u toho budu moci ještě nějaký čas být. Protože vedle té práce a cestování je to prostě zábava. Příjemnou zábavu i vám!

JaU

KULIČKIÁDA SMÍCHU 2018

CVRNKAT KULIČKY V ZIMĚ A JEŠTĚ K TOMU NA LEDĚ JE SICE TROCHU BLÁZNIVÉ,
ALE ZÁROVEŇ I NESMÍRNĚ ZÁBAVNÉ! PŘIJĎTE SE O TOM SAMI PŘESVĚDČIT.

SOUTĚŽTE
S NÁMI A
VYHRAJTE ZAJÍ-
MAVÉ CENY!

TRADIČNÍ
FESTIVALOVÝ
PŘEDSKOKAN

neděle 21. ledna od 14.00 hodin
v malé hale TIPSPORT ARENY PARDUBICE

VÍCE INFORMACÍ NA www.festivalsmichu.cz/kulickiada

SPOLUPŘÁDÁ ROZVOJOVÝ FOND PARDUBICE A. S. ZA PŘÍSPĚNÍ ZDRAVOTNÍ POJIŠŤOVNY MINISTERSTVA VNITRA ČR,
FIRMY NOVOTNÝ – PARDUBICKÝ ZDOBENÝ PERNÍK A POD ZÁŠTITOU BC. DANIELA BESEDY, PREZIDENTA ČESKÉHO KULIČKOVÉHO SVAZU.

I PO TŘICETI LETECH U DIVADLA NA SOBĚ MUSÍM PRACOVAT, ŘÍKÁ PETR DOHNAL

V HLAVNÍ ROLI KOMEDIE JISTĚ, PANE MINISTŘE, FOTO J. VOSTÁREK

Herec, ředitel a umělecký šéf PETR DOHNAL stanul poprvé na pardubickém jevišti už ve svých čtrnácti letech jako představitel Edvarda, mladého syna vévody z Clarence v inscenaci Richarda III. Později vystudoval činoherní herectví na pražské DAMU a po krátkých angažmá v Národním divadle v Brně a v Moravském divadle v Olomouci se opět vrátil do Východočeského divadla a svého rodného města. Dva roky po našem posledním rozhovoru u příležitosti premiéry komedie *Jistě, pane ministře* jsme si s Petrem popovídali tentokrát už trochu obecněji. Nezůstali jsme pouze u vzpomínek na jeho profesní začátky v pardubickém divadle, došlo i na jisté bilančování, neboť fakt, že je Petr letos už třicátou sezónu v angažmá, z čehož téměř dvacet let zastává i pozici ředitele divadla, k tomu sám o sobě vybízí.

Tato sezóna je tvou třicátou ve Východočeském divadle, dalo by se tedy říct, že s divadlem nyní slavíš perlovou svatbu, což je samo o sobě obdivuhodné! Na průběh manželství mají vliv různé proměnné – láska, vášeň, věrnost, rozum, tolerance... Jak to bylo a je ve tvém vztahu k pardubickému divadlu?

V Pardubicích jsem se narodil a na zdejších divadelních prknech jsem stál už v roce 1974, což znamená, že jsem tu v podstatě za pamětníka. (SMÍCH) Nástup do zdejšího angažmá byl tedy svým způsobem návratem do dětských let, kdy jsem divadlo teprve poznával. Mezitím jsem si „jen“ odskočil do Prahy na

studia, na dva roky do Brna a na rok do Olomouce. Manželství s pardubickým divadlem začalo mým skutečným manželstvím a můj svazek s divadlem se vyvíjel podobně jako ten reálný. Na svět nám přišly dvě dcery a v divadle začaly přicházet nové a nové inscenace, na nichž jsem pracoval již koncepčněji než v předchozích angažmá, kde jsem byl vlastně jen na návštěvě. Setkal jsem se tu s vynikajícími režiséry, jako byli Michael Tarant, Jirka Seydler, František Laurin a spousta dalších. Začal jsem dělat divadlo, které se tvořilo od nějaké podstaty, vytvářel se tu soubor mladých lidí, přicházeli sem moji spolužáci, člověk tu vnímal jistou kontinuitu, již byl součástí – oproti divadlům, která byla pro mnoho herců spíš cílem, za kterým člověka už nic moc nečekalo. →

Potřeboval jsem z těch velkých divadel pryč, chtěl jsem začít od začátku a to se mi, myslím, podařilo. Hned první roky jsem tu měl spoustu příležitostí, hrál jsem v každé sezóně nejméně ve čtyřech inscenacích, nepamatuji si, že bych měl volný turnus. Šel jsem z role do role a vůbec mi nevadilo mít třeba 30 představení do měsíce, ještě k tomu pohádky pro děti ve školkách, různé zájezdy a podobně. Práce bylo moc, ale byla zajímavá, rád na tu dobu vzpomínám.

Je potřeba i teď na vztahu neustále pracovat? Nebo sis po tolika letech už „jistý v kramflecích“?

Myslím si, že na takovém vztahu se musí pracovat permanentně. Žádný herec nesmí ustrnout, protože s každou novou rolí se ocitne úplně na začátku. Dřív jsem se divil, proč jsou starší herci nervózní, když už to všechno dávno umí a hrají „levou zadní“, ale teď už jim rozumím. Člověk je s věkem zodpovědnější, chce obhájit alespoň něco z toho, co už tu předvedl dřív. Pardubické divadlo mělo tu výhodu, že zde docházelo k častým střídáním režisérů, což je jeden z principů, který se snažím uchovat i teď, kdy mohu osobně ovlivňovat chod divadla. Pokud by zde pracovali jen dva tři režiséři, kteří by okolo sebe vytvořili stálé týmy, divadlo by se zakonzerovalo a nemělo šanci se posouvat dál.

Zákonitě jsme narazili i na tvoje vedení divadla – brzy tomu bude 20 let, co jsi ředitelem a zároveň uměleckým šéfem, a to je další dimenze tvého vztahu s Východočeským divadlem. Jak se vyvíjel ten?

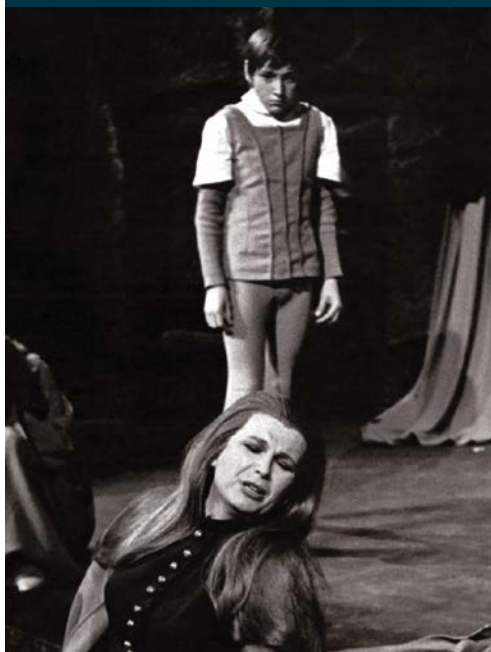
Už samotný nástup do ředitelské funkce byl docela zajímavý. Původně jsem pozici ředitele přijal jen na přechodnou dobu. Najednou jsem vstoupil do vody, která mi nebyla ani trochu známá, a hodně věcí muselo jít stranou. V té době jsem však měl rozjetou i svoji soukromou firmu a v první řadě jsem se chtěl věnovat herectví. Navíc situace v divadle byla celkem složitá – divadlo bylo rozložené, a to nejen ekonomicky, soubor rozbouřený, pracovalo se na tom, co bude dál, kolik budeme mít scén, kolik tu bude souborů, jestli jeden činoherní, nebo ještě nějaký další taneční. Stálo přede mnou mnoho důležitých otázek a všichni čekali, že když už sedím v ředitelské kanceláři, znám odpověď i na ty nevyčtené. Ale já nebyl „vyučený“ ředitel, a tak se stávalo, že jsem váhal, kde začít, koho si pozvat jako prvního... Zkrátka začátky nebyly vůbec jednoduché. I přechod z herecké šatny do ředitelny byl komplikovaný, i když já z té šatny našťásti dodneška zcela neodešel, což je dobře, protože díky tomu mohu být stále v těsném kontaktu s děním na jevišti.

Jaká je tvoje vize do budoucna? Kam by se divadlo mělo ubírat?

Nějakou dobu trvalo, než se divadlo stabilizovalo, než jsem ucítil, že se ubírá směrem, kterým chci, že ho držím pevně v rukou – to bylo zhruba po deseti letech. Tedy pokud si člověk může být něčím takovým jistý... Nyní jde především o to ten směr udržet a samozřejmě se i posouvat dál, dělat a budovat poctivé činoherní divadlo s profesionálním souborem a se všemi profesemi, které k němu patří a jsou pro chod divadla nezbytné. A v neposlední řadě udržet všechny akce, které jsme úspěšně rozběhli – ať už je to GRAND Festival smíchu, nebo každoroční letní účinkování na Kunětické hoře, plesy a další aktivity, které pořádáme.

Když se tedy situace stabilizovala a ty už víš, co máš v ředitelně dělat, zvykl sis asi i na jistou míru zodpovědnosti. Stane se občas i tak, že se ti v nějaké situaci rozklepe kolena? Nebo jsi stále tak sebejistý, jak působíš?

Možná tak opravdu jen působím, protože kolena se mi klepou před každou premiérou, a překvapivě o to víc, když v ní nehraju. Pro mě je daleko příjemnější být její součástí jako herec, když jsem režisérem a jeho přesnou představou vedený k výsledku. V pozici ředitele si samozřejmě nejsem vždy zcela jistý, tak je to ale asi ve všech profesích. Ředitelna je víceméně stresovna, lidé tam zpravidla přicházejí, až když si nevědí rady, navíc se většinou člověk rozhoduje mezi dvěma špatnými nebo dvěma dobrými řešeními. Ať tak, či tak, někam se přiklonit musím. Ale dnes už neřeším všechno hned a s horkou hlavou, pochopil jsem, že je dobré nechat problém chvíli vychladnout, a pak se nad ním znovu sejt a zamyslet. Podstatné je, že jsem se obklopil lidmi, kteří jsou výsostně profesionálové, jsou samostatní a vědí, co mají dělat, a to je radost!

Mám pak více času na přemýšlení nad koncepčními věcmi, nejsem nucen detailně se zabývat dennodenní rutinou či dělat práci za ostatní, k čemuž jsem měl dříve sklony. Mluvil jsem úplně do všeho, pomalu i do toho jaký šroubek se má koupit do dílen... Taková cesta však vede do pekel – lidé pak nemají žádnou zodpovědnost, jen ji přenášejí na vedení.

Vraťte se ještě k první lásce – k herectví. Hraješ nyní v šesti inscenacích. Kterou z těch rolí máš nejraději, a na kterou se naopak musíš nejméně připravovat?

Mám to štěstí, že jsem obsazený do rolí, které hraju rád. A není to z důvodu, že bych si mohl role pro sebe vybírat. Naopak často musím role odmítnat, protože nemám tolik času. Podílím se na tvorbě dramaturgického plánu a všechny hry, které uvádíme, jsou podle mě zajímavé a přínosné, takže bych si s gusem zahrál v jakékoli. Ale byl by nesmysl sám sebe prosazovat, nikdy jsem to nedělal. Navíc zde máme takové režisérské osobnosti a dramaturgy, kteří nemají zapotřebí si mě tímto způsobem „kupovat“. Když se do inscenace herecky hodím, přijde nabídka a já mám čas, rád ji přijmu. A kdybych měl být konkrétnější, mám rád

Jacka v komedii *Mezi nebem a zemí*, rád si zahraju Ministra, který je ale textově velmi náročný, ten je pro mě jakousi zkouškou paměti – sám se někdy divím, že ty nesmírně šroubované texty plné politických floskulí jsem schopen nějak interpretovat. (SMÍCH) Na každé představení se těším také kvůli vynikající spolupráci s Petrem Kostkou, setkání s ním je pro mě vždycky svátkem. Mám rád i Bláznivé nůžky, které se na repertoáru s úspěchem drží už desátou sezónu. Je skvělé vidět, že i po tolika letech může inscenace stabilně fungovat a stále bavit diváky.

Máš nějaké profesní sny? Ať už herecké, umělecké nebo ředitelské?

Žádné konkrétní sny nemám, což je dáno asi tím, že se mi ani v životě nezdají, když už se konečně dostanu do postele, usnu tak tvrdě, že všechny sny zapomenu. (SMÍCH) Ale samozřejmě si přeji, aby divadlo fungovalo tak, jak funguje nyní, aby se dál rozvíjelo, aby se omlazovalo. Současné období je asi posledním, v němž budu divadlo jako ředitel ovlivňovat, proto chci, abychom tu vybudovali tým, jenž bude pokračovat v nastolené linii, která vyhovuje nejen nám, ale i divákům, jimž je divadlo především určeno. **AnH**

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ LZE POŘÍDIT I V LEDNU!

Většina stávajících abonentů každoročně pokračuje ve svých předplatitelských cyklech, někteří však z rozličných osobních či zdravotních důvodů abonenty neobnovují, což nás samozřejmě mrzí, ale na druhou stranu tím dávají šanci novým zájemcům. A právě pro ně je přelom roku tím správným okamžikem pro výběr míst, která budou po celý rok rezervovaná jen jim! V přízemí či na prvním balkóně jsou samozřejmě místa nejatraktivnější, ale není třeba se bát ani druhého balkónu, odkud je díky výborné akustice a nejmodernější zvukové technice slyšet stejně dobře jako z přízemí.

Pokud tedy rádi navštěvujete Východočeské divadlo, ale stává se vám, že na některé divácké hity nemůžete dlouho sehnat vstupenky, neváhejte a pořiďte si cenově zvýhodněné **Předplatné na rok 2018**.

Noví abonenti vedle tradičních výhod od nás navíc dostanou **bonusový dárek** v podobě volné vstupenky na jakékoli představení z repertoáru Východočeského divadla uváděné na Malé scéně ve dvoře – mohou tak zhlédnout i starší úspěšné inscenace (například muzikál *Jeptišky* či komedii *Bláznivé nůžky*), které už neobsahuje jejich abonmá.

V současné chvíli nabízíme celou řadu ročních abonentních cyklů – **dopolední** od 10.00 hodin, **seniorské** od 18.00 hodin, **klasické** od 19.00 hodin, **speciální** předplatné s výběrem čtyř diváků

nejoblíbenějších titulů, **předplatné pro fajnšmekry** pro náročnějšího diváka či **kupónové abonmá** s možností volného výběru představení.

Podrobnější informace o všech typech předplatného i nastudovaných či chystaných titulech naleznete na internetových stránkách divadla www.vcd.cz v sekci **PŘEDPLATNÉ** (lze ho zde i on-line zakoupit) nebo samozřejmě v předprodeji vstupenek v obchodní kanceláři za divadlem. **RaS**

PŘIJÍDE SI VYBRAT SVÉ MÍSTO V HLEDÍŠTI DIVADLA, FOTO M. KLÍMAMY

VE DNE V NOCI S LÁSKOU

Josef Láška, Martina Sikorová, Romana Chvalová a Petr Borovec, to je čtveřice herců, na kterou se můžete těšit v inscenaci hry Kashy Jandáčkové v rámci lednového INprojektu. Už dlouho jsme neměli příležitost uvést scénické čtení současné české hry. Jsem tedy velmi ráda, že se nám podařilo domluvit na spolupráci s mladou českou autorkou a režisérkou KASHOU JANDÁČKOVOU, která pro vás v lednu na Malé scéně připraví scénické čtení své hry **VE DNE V NOCI**. Ačkoli se tentokrát nejedná o českou premiéru, jde o hru s tématem skutečně velmi aktuálním, nadto využívající postupů moderní dramatiky. To, že je *Ve dne v noci* vskutku výjimečnou současnou českou hrou, dokládá i ocenění, které za ni letos její autorka získala, a to Cena Ewalda Schorma, každoročně udělovaná agenturou DILIA studentům divadelních škol za původní divadelní či rozhlasovou hru, dramatizaci nebo překlad. Co inspirovalo Kashu k napsání hry, založené na příbězích skutečných obětí teroristických útoků, kudy vedla její cesta na Katedru alternativního a loutkového divadla pražské DAMU nebo třeba jak rychle může vzniknout nová česká hra, se dočtete v následujícím rozhovoru. A pokud by vás při jeho čtení napadaly další otázky, které byste mladé české dramatičce a režisérce v jedné osobě rádi položili, jste srdečně zváni na tradiční závěrečnou diskusi s inscenačním týmem po představení.

Jsi původně herečka (resp. máš za sebou studium herectví na Pražské konzervatoři), pár filmových rolí... Měla jsi možnost si herectví vyzkoušet kromě školy i někde v divadle? Nebo jsi šla hned po konzervatoři studovat režii a dramaturgii na KALD DAMU?

Herectví na jevišti jsem si v profesionálním měřítku vlastně nikdy nevyzkoušela. Mám ale bohaté zkušenosti z ochotnického souboru, z hodin herectví a z divadla konzervatoře. Na DAMU jsem šla studovat režii ještě před ukončením konzervatoře, takže jsem pak studovala maturitní ročník a první ročník vysoké školy současně. Většina lidí si myslí, že jsem o herectví ztratila zájem, to ale není pravda, jen na to bohužel donedávna nebyl vůbec čas.

A proč KALD a ne klasická činoherní režie / dramaturgie?

Na to asi nelze odpovědět jednoznačně. Já proti činohernímu divadlu jako takovému vlastně nic nemám. Jen mi tehdy připadalo zajímavější a kreativnější studovat alternativu. A rozhodně toho nelituji. Na KALD jsem šla také především proto, že tam tehdy

nastoupila nová generace pedagogů, ke kterým jsem vzhlížela, a rozhodně jsem chtěla být u toho.

Psát hry jsi začala na DAMU? Nebo dříve?

Až na DAMU. Předtím jsem vlastně neměla moc autorských ambicí. Všechno se to seběhlo tak nějak náhodou. Ale vlastně když se za tím ohlédnou, náhoda není to správné slovo. Ono časem jen vykrytalizovalo to, co bylo předtím neobjevené.

Co tě inspiruje k psaní her?

Záleží na okolnostech. Občas dostanu nápad, občas návrh zvenčí. Když jsem na škole dostala zadání zdramatizovat povídku, jednoznačně jsem sáhla po Franzí Kafkovi. Jeho povídka se stala nakonec jen inspirací k psaní vlastního textu. U absolventského představení K smrti šťastní jsem si vybrala jako inspiraci pohádky bratří Grimmů, kterým jsem vymýšlela pokračování. Brzy nato přišel návrh od dramaturgyně divadla NoD Natálky Preslové, abych se pustila do tématu současné vlny teroristických útoků. A poslední autorský projekt Městečko Fake News mě tak nějak udeřil sám do nosu.

Jak dlouho obvykle na textu pracuješ? Pokud to lze vůbec časově ohraničit.

Když jde čistě o psaní, tak to mám hotovou hru přibližně za měsíc. Tomu ovšem předchází několik měsíců (cca půl roku) přemýšlení, konzultací, sledování inspirací, vzdělávání se v tématu, hromadění nápadů, postupná selekce a já nevím co ještě. Takže ten půlrok.

Jak vznikala hra *Ve dne v noci* – myslím text, který máme dnes k dispozici? Autorkou jsi výhradně ty? Nebo vznikl i text (jako inscenace) kolektivně? Zajímají mě různé fáze vzniku divadelního textu dokumentárního charakteru.

Když jsem přijala pro psaní textu téma terorismu, rozhodla jsem se na něj dívat optikou obětí. Četla jsem medailonky, které vydaly francouzské noviny *Le Monde*, vybírala osudy, které mě zajímaly, četla články o této problematice. Pak jsem to skoro celé smetla ze stolu a vymyslela si vlastní postavy s vlastními osudy. Nechala jsem je v jistou fázi rozdíli herci, ve smyslu, že měli napsat úvod příběhu svých postav. To jsem dále přepracovala a intuitivně rozvíjela fabulace

dalším směrem. Vedly jsme o tom dlouhé debaty s dramaturgyní. Vznikly čtyři na sobě nezávislé příběhy, výpovědi přeživších. Celý text jsem pak rozstříhala a začala skládat osudy přes sebe a částečně je propojovat. A pak to najednou bylo.

V pražském experimentálním prostoru NoD se v tuto chvíli hrají dvě tvoje autorské inscenace, o kterých už jsme mluvily – K smrti šťastní a Ve dne v noci, velmi nedávno měl premiéru také tvůj projekt Městečko Fake News v divadelním prostoru Jatka78, ke kterému vznikl text doslova za pochodu během zkoušení. V čem je ti bližší autorské divadlo než pravidelná dramaturgie?

Nedá se říci, že je mi autorské divadlo bližší. Mám ráda oba postupy a ideální je to střídat. Problém

u každého umění je, že se nedá frkat moc rychle za sebou. Dost dobře nelze režirovat každý měsíc novou inscenaci. Pokud se člověk nechce zbláznit nebo sesypat. A u autorského dvadla to platí dvojnásob. Ve chvíli, kdy se nedělají dostatečné pauzy a člověk si nedá dost času na přípravu dalšího projektu, většinou to nestojí za nic. Já se teď po dvou autorských kusech a diplomce moc těším, až dostanu nabídku zrežirovat text jiného autora.

Znamená to tedy, že i když se ve svých posledních autorských projektech věnuješ aktuálním tématům a problémům, měla bys chuť pustit se i do režie české nebo světové klasiky?

Měla jsem chuť a mám. Dlouho jsem uvažovala nad tím, jestli nevkročit do DISKu (STUDENTSKÉ DIVADLO DAMU – POZN. RED.) s Ibsenovou Norou.

Jsem ráda, že jsem si nakonec vybrala autorskou cestu a že mi Nora zůstala pro budoucnost. Mám v zásobě pár autorů, na které sáhnu, až přijde ten čas. Klasických i současných, českých i světových.

Lákalo by tě založit vlastní divadlo? Soubor, se kterým bys mohla kontinuálně pracovat a tvořit?

Ano, lákalo. Ale možná by mě nejdřív bavilo založit jen ten soubor. Mám velké štěstí na lidi, se kterými pracuji, a ráda bych s některými pracovala kontinuálně. Je však vždy dobré to střídat. Co se týče založení divadla, to je o dost složitější záležitost. Nejsem si jistá, jestli na to mám v tuto chvíli kapacitu a schopnosti. Ale časem, proč ne?

Jakou práci máš teď aktuálně před sebou?

Teď mě čeká zpracování hry Ve dne v noci v Českém rozhlasu, pak bych ráda upravila text pohádky o fence Lajce a následně ho zinscenovala ve Vršovickém divadle. Paralelně pracuji na scénáři k celovečernímu filmu, který chci brzy dokončit. Po prázdninách mě čeká zkoušení v Divadle v Dlouhé, ale tam už se těším na hru jiného autora.

AnH

SPONZOR POŘADU:

← AUTORKA A REŽISÉRKA K. JANDÁČKOVÁ,
FOTO ARCHIV DILIA

**V pondělí 15.ledna 2018 v 19:00 hodin
na Malé scéně ve dvoře**

NOVOROČNÍ HRA

Po úspěšném prvním dílu našeho pořadu, který jsme uvedli v listopadu na Malé scéně ve dvoře, pokračujeme i v novém roce. Pro HRU jsme tentokrát vybrali dobře zapamatovatelné a velice sympatické datum 11. 1. a samozřejmě i velice sympatické herce (jiné než sympatické pochopitelně ani nemáme!). Tentokrát budete mít možnost změřit své síly s VERONIKOU MALOU nebo ALEXANDREM POSTLEREM. Dlouho tedy neváhejte a hlase se do soutěže na adrese hlavackova@vcd.cz. (Kdo dřív napíše, ten dřív hraje, znáte to.)

Vybíráme opět čtyři soutěžící, na které čekají odměny a pro výherce cena v podobě voucheru pro dvě osoby na libovolné představení z našeho repertoáru. Anebo si kupte vstupenku a přijďte se jen podívat a pobavit. Já, herci i pánové z Divadelního klubu, kteří vás budou po celou dobu pořadu ochotně obsluhovat, se na vás už těšíme!

AUTORKA VEČERA I JEHO PRŮVODKYNĚ A. HLAVÁČKOVÁ,
FOTO J. SEJKORA

Stejně jako minule, i příště, než se pustíme do samotné hry, se „zahřejeme“ rozhovorem s herci. Povídat si budeme jak jinak než především na téma hry a her, do kterého je ale možné zahrnout i herectví, hry divadelní, a když se to vezme kolem a kolem, i ty životní. Verčina a Lexova odpověď na první z otázek budí pozvánkou do našeho lednového hravého večera.

Na co (na koho) sis nejraději hrál/a, když jsi byl/a malý/á?

VERONIKA: Úplně na všechno, hráli jsme Prima vařečku a vařili z hlíny a písku, stavěli nemocniční středisko, vybavovali byt. A úplně nejraději jsme lítali po lese jako Amazonky a indiáni a stavěli bunkry.

LEXA: Na výpravy – chodil jsem po bytě, představoval si terén... v předstíni posvažil chléb a šel dál. Nebo u klavíru na řidiče autobusu – pedály, židle byla volantem, WC zvon posloužil jako řadič páka.

AnH

DÁRKOVÉ POUKÁZKY JIŽ TAKÉ ON-LINE!

ePoukázka

Pokud byste chtěli potěšit své blízké vstupenkou do Východočeského divadla, ale nevíte, který termín by jim vyhovoval nebo jaký titul by nejraději navštívili, můžete to snadno vyřešit zakoupením **dárkové poukázky** v hodnotě 200, 300 nebo 500 Kč.

Obdarovaný pak touto poukázkou zaplatí v předprodeji divadla jakékoli jím vybrané vstupenky nebo CD, knížky či další upomínkové předměty tak, jako by platil hotovými penězi.

Od 1. prosince nově nabízáme také možnost on-line nákupu dárkových poukázek (ePoukázek) a jejich následného on-line využití při koupi vstupenek přes naše webové stránky. Bližší informace naleznete na www.vcd.cz v sekci VSTUPENKY. Nakupujte lístky do divadla z pohodlí domova...

RaS

NEJEN DIVADLEM CHODIL MIKULÁŠ

Děti zaměstnanců divadla se **mikulášské nadílky** dočkaly s malým zpožděním v neděli 10. prosince po zhlédnutí nové pohádky Mladého divadelního studia LAIK Kašpárek a drak.

Tradiční besídka se opět nesla ve znamení radosti, smíchu, ale i přiznaného či skrývaného strachu a občasných slziček bázlivějších dětí i dojatých rodičů. Domů však jako každý rok všichni odcházeli spokojení, rodiče rozněžnělí a děti s úlevou, že je čert neodnesl do pekla a že v dárkovém balíčku nenašly uhlí, ale sladkosti a ovoce.

Hereká mikulášská družina však nenadělovala jen

v divadle, ale už v pondělí 4. prosince také v mateřské škole Na Trísle a v Pardubické nemocnici, kde se každoročně snaží potěšit dětské pacienty, aby alespoň na chvíli zapomněli na své trápení.

„Nejmenší děti se stydlivě a někdy i bázlivě schovávaly u svých maminek. Starší naopak bez ostychu recitovaly básničky nebo žertovaly s postavou v chlu-patém kožichu, která si přes rameno nesla pytel na zlobivce. Ale všechny si bez rozdílu vysloužily sladkou odměnu. Mikuláš, čert a anděl nezapomněli na žádného pacienta, zastavili se na dětském oddělení, oddělení dětské chirurgie i infekčním oddělení,“ doplňuje mluvčí nemocnice Dušan Korel.

RaS

V NEMOCNICI RADOST ROZDÁVALI VERONIKA MALÁ S TOMÁŠEM LNĚNIČKOU.

NADPOZEMSKOU DVOJICI DOPLŇVAL ČERT V PODÁNÍ PETRA ČERVENÉHO.

NA MALÉ SCĚNĚ ANDĚLA PŘEDSTAVOVALA ŠTĚPÁNKA FINGERHUTOVÁ, PŘED KTEROU ODVÁŽNĚ PŘEDSTOUPIL TAKÉ SYN DRAMATURGYNĚ ANNY HLAVÁČKOVÉ TONDA.

„DIVADELNÍM“ DĚTEM UŽ TRADIČNĚ DÁRKY NADĚLOVAL LEXA POSTLER, JENŽ ZNOVU VŠECHNY I SKVĚLE POBAVIL. FOTO JÍŘÍ SEJKORA

„BLONĎATÁ RADŮZA“ V PARDUBICÍCH

K. HULCOVÁ

Břetislav Rychlík, režisér Kalibova zločinu, jehož premiéra byla v době vzniku tohoto rozhovoru již na spadnutí, je mezi herci proslulý svou vynalézavostí (nejen) v udílení různých přezdívek. A tak jsme si na zkouškách už více méně zvykli slyšet na různá jména. Jihlavského rodáka Milana Němce obdařil Břetislav přezdívkou Jihlavský ježek, Tomáše Lněničku, který k nám do Pardubic před časem „emigroval“ z Hradce, zve Hradeckým prorokem. Ženy jsou většinou nevěstami, Jana Odrůšková už bude zřejmě na věky Marie (z Topolova Konce masopustu) a naše nová posila, hostující herečka KRISTÝNA HULCOVÁ, která hraje v Kalibově zločinu roli Konopačky, si už také celkem zvykla na svoji novou přezdívkou Blondátá Radůza. Až ji uslyšíte v Kalibově zločinu zpívat, jistě budete hned vědět proč. Kristýna je absolventkou činoherního herectví na brněnské JAMU, v tuto chvíli je na volné noze (tedy bez stálého angažmá), ale má za sebou už řadu zajímavých zkušeností na českých a dokonce i japonských (!) jevištích. Diváci Městského divadla Most ji mohou vidat jako Hanku v muzikálu Starci na chmelu, v Moravském divadle v Olomouci hraje v inscenaci Rodinná slavnost, ke které složila i scénickou hudbu. Opakovaně spolupracuje a velmi dobře si rozumí s Burany, tedy s členy brněnského divadla BuranTeatr.

Abych se přiznala, velmi mě zaujala tvoje nedávná divadelní zkušenost v Tokiu. Jela jsi tam zkoušet a hrát jednu konkrétní inscenaci. O jaký projekt se jednalo a jak ses k něčemu takovému jako česká herečka dostala?

Dostala jsem se k tomu přes Zoju Mikotovou, profesorku na JAMU, která byla už u počátků tohoto projektu. Spolupracovala na scénáři a vedla naši českou partu, se kterou jsme trochu zkoušeli, ještě než jsme odletěli. Byl to skutečně velký projekt (na to, že ho vymyslela malá loutkářská rodina), ke kterému byl přizván jeden z nejlepších japonských režisérů Amano Tengai s celým svým týmem a několika činoherci. A proč jsme tam byli zrovna my Češi? Inscenace byla totiž založená na románu Golem Gustava Meyrinka, který se odehrává v Praze. Japonci chtěli tři autentické Čechy, kteří by jejich publiku dokázali přiblížit pražskou atmosféru, resp. jaké to bylo žít tehdy v Praze v židovské čtvrti. I když to my samozřejmě také nevíme...

Ale možná to víte přece jen trochu lépe než Japonci. Byl to tedy krátkodobý projekt – zkoušení, několik repríz a konec?

No, vlastně to bylo tak, že jsem hned druhý den po svém absolutoriu na JAMU odjela na tři týdny do Tokia, tam jsme zkoušeli a odehráli dvanáct představení. Za rok, tedy začátkem této sezóny, jsme se

vrátili, přezkoušeli jsme to a odehráli šest představení. Za dva roky by se celý soubor měl dostat do Evropy na evropské turné.

Takže to vlastně není až tak krátkodobý projekt. Říkám si, jak vypadá adaptace Meyrinka pro japonské publikum...

Scénář napsal ten japonský režisér na motivy Meyrinkova románu. Do inscenace jsou zapojené loutky, publiku se pokládá otázka, jestli my jsme loutky, nebo vodiči, kdo je náš vodič a jestli to náhodou není všechno úplně jinak... Bylo to vlastně hodně filozofické. Některé loutky vypadaly stejně jako herci, měly stejné obličejy, oblečení. Také se třeba postupně zvětšovaly – miniaturní loutka Golema na začátku byla na konci třikrát větší než člověk. Pracovalo se i s maskou – v jednu chvíli tam všichni přišli ve stejné masce a vypadali jako hlavní postava Athanasius Pernath. Režisérova adaptace byla hodně přízpůsobená tomu, aby se příběh vůbec mohl odehrát v Japonsku, ale myslím, že to splnilo svůj účel. Diváci chodili z představení skutečně zamyšlení. Je pravda, že japonské publikum je hodně přemýšlivé a také velmi klidné – lidé se moc nesmějí, moc netleskají, soustředí se... Jdou si do divadla spíš zapřemýšlet, než se pobavit. Ohlasy byly velmi dobré, nadšení diváci tvrdili, že takový projekt nemá v Tokiu obdoby.

Jaká byla tedy tvoje úloha? Hrála jsi na akordeon, mluvila jsi? Česky?

Hrála jsem a zpívala. Mimochodem při tomhle projektu jsem se právě začala učit na akordeon. Neříkala jsem nic, ale i tak si myslím, že šlo spíš o činoherní roli, než že bych tam byla za hudebnici. Když jsem zpívala, tak česky, což bylo během představení překládáno do japonštiny. Jednu píseň jsem zpívala v jidiš. Byla to velice silná píseň o židovském útlaku, napsala ji dívka, která zemřela v koncentračním táboře. Pro mě byla více méně srozumitelná, protože

umím německy, ale do japonštiny ji nepřeložili. Téměř všichni diváci po představení litovali, že písní nerozuměli. Nestačilo jim to, co by třeba stačilo našemu publiku – atmosféra, kterou jsme písní vytvořili.

Říkáš, že ses tehdy začala učit na akordeon, nebyl to tvůj první nástroj, na který hraješ, že?

Ne, to máš pravdu. Odmala hraju na klavír, to je základ. A protože jsem zjistila, že hercům se občas hodí umět hrát na více nástrojů, začala jsem si přibírat další – bicí, akordeon, flétnu, na housle jsem taky sáhla, ale to je tak těžké, že naučit se na ně není úplně krátkodobá záležitost. Začala jsem tvořit elektronickou hudbu... Vždycky to беру jako dobrou výzvu a přeuji si, aby mi při zkoušení nějaké inscenace zase někdo řekl: „Kristýno, nezahrála bys nám třeba na basu?“

Jsi tzv. na volné noze. Přišla hned po škole nějaká nabídka angažmá, kterou jsi musela kvůli japonské inscenaci odmítnout?

Ano, přišla, ale nebylo to přímo divadlo mých snů – i protože jsem dostala nabídku, aniž by mě vůbec někdo viděl. Zřejmě dostali tip, že zpívám a že bych mohla být docela dobrá princezna. (SMÍCH) Samozřejmě jsem zároveň i trochu pochybovala, jestli dělám dobře. Jestli se pak na volné noze užívím. Nicméně kdybych byla někde v angažmá a chtěla odjet dvakrát na tři týdny do Japonska, v žádném divadle by mi to neumožnili, takže rozhodnutí bylo celkem „jednoduché“. A teď už vím, že i dobré. Dokážu se divadlem uživit i tak, a dokonce při tom stihnu jiné kšefty a vzdělání v dalších oborech. Navíc jsem měla možnost se trochu rozkoukat, poznat různá oblastní divadla, takže se teď cítím mnohem víc připravená se někde usadit a vím, že nepřijdu do angažmá jako „cucák“.

Když mluvíš o těch jiných kšeftech a oborech – zaujalo mě, že skládáš scénickou hudbu...

Ano, to vzniklo tak, že Brétův (REŽISÉR BRĚTISLAV RYCHLÍK – POZN. RED.) student, režisér Michal Škočovský s námi v absolventském ročníku dělal inscenaci Kazimír a Karolína a napadlo ho, že bychom tam mohli mít svoji kapelu. Nabídla jsem se, že si to vezmu na starost a všechno vymyslím. Chtěla jsem pro sebe nějaký supr nástroj (ne jenom klavír), a tak jsem začala hrát na xylosynth. Měli ho v Divadle na Orlí, kde jsme hráli. Jde o nástroj tvaru xylofonu, ale je to elektronický snímač – dostala jsem k němu počítač a začala skládat elektronickou hudbu. K tomu Michal potřeboval nějakou scénickou hudbu, zvukaři mi ukázali, jak se nahrává, a tak jsem za měsíc udělala kompletní scénickou hudbu pro docela dlouhou inscenaci s živou hudbou, kde jsem zpívala, hrála na xylosynth a zároveň ovládala MacBook. Kdybych dopředu věděla, jak moc toho nešla. Později jsem si nakoupila tu samou techniku a začala skládat sama pro sebe. Občas se stane, že můžu někomu, kdo třeba nemá peníze na kvalifikovaného hudebního skladatele, vypomoci, a lidi toho docela rádi využívají. A dokonce už někteří začali i platit. (SMÍCH)

Tvoje role Koponačky v Kalibově zločinu je menšího rozsahu. Ale režisér Brětislav Rychlík ji rozšířil právě s ohledem na tvé muzikální schopnosti. Hraješ na akordeon, zpíváš, procházíš vlastně celým příběhem. Jak se v takové roli cítíš?

Ano, ta role mě moc baví – moje postava se vlastně stává komentátorem celé hry, jako by věděla víc než ostatní. Akordeon vnímám jako velice dramatický nástroj, výborně zní a dokáže vytvořit lyrickou i dramatickou atmosféru. Zato atmosféru při zkoušení vnímám jako velmi příjemnou, v Pardubicích se mi pracuje moc dobře.

AnH

KRÁCENO. KOMPLETNÍ VERZI ROZHOVORU NALEZNETE NA WWW.VCD.CZ.

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
TELEFON: 466 616 411
WWW.VCD.CZ
WWW.FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
TELEFON: 466 616 432
466 616 402
PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 18:00
PÁTEK 10:00 - 15:30
E-MAIL: OBCHOD@vcd.cz

VEČERNÍ POKLADNA
TELEFON: 466 616 430

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 15:00 - 17:00
466 616 423
TELEFON: 602 405 379

RESTAURACE DIVADELNÍ KLUB
PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 23:00
PÁTEK 10:00 - 24:00
SOBOTA 16:00 - 24:00
NEDĚLE 16:00 - 22:00

PARKOVACÍ DŮM CENTRUM
ULICE KARLA IV., PARDUBICE
2 HODINY PARKOVÁNÍ ZDARMA
PO PŘEDLOŽENÍ VSTUPENKY DO VČD

**ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE**

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

 Synthesia
Chemie pro budoucnost

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

 EOP ELEKTRÁRNÝ
OPATOVICE

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

JHV

Kooperativa
VIENNA INSURANCE GROUP

 Chládek & Tintěra
PARDUBICE
člen skupiny enteria

 NADACE
LENKY A ROMANA
ŠMIDBERSKÝCH

LOUJA
AUTO

PARTNEŘI VČD

 ComArr

 BARTH

 HAK

 CENTRUM

 VCES
A SERVICES CONSTRUCTION COMPANY

 Kávoviny
KAVA PRO KAždou

 era

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

 deník

 Pardubice
Český rozhlas

 Dvojka
Český rozhlas

 Country
radio

 RADIO
ČERNÁ
HORA

Informační server
WWW.PARDUBICE.CZ

 Radio
PRAHA

 BEAT
radio

 88.0
FM

 DUSTV
ZABAVNÉHO CESTOVÁNÍ

 TV

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ LEDEN 2018 PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: J. KALUŽNÝ A T. LNĚNIČKA, MOHLA TO BÝT HVĚZDNÁ CHVÍLE, FOTO P. NAŠIC